

Inleiding voorafgaande aan de lezingen Paaswake (31-3-2018)

We hebben de Paaskaars ontstoken, beeld, teken van Jezus Christus. Hij is trouw geweest aan mensen tot de dood toe.

Dat beeld van hem vergezelt ons het hele jaar. Moge ook wij een licht zijn voor elkaar.

In de lofzang van de Zeven Dagen zullen we opnieuw horen hoe alles wat er is voortkomt uit de Bron van ons leven; ook wij mensen, die 'beeld dragers van God' worden genoemd.

Ons wordt gevraagd om volmaakt, integer te zijn zoals God dat is.

We moeten echter telkens opnieuw naar voren brengen, dat deze wereld ver verwijderd is van wat zij zou moeten zijn. Mensen onderdrukken mensen; maken elkaar tot slaaf; mishandelen elkaar; maken elkaar kapot.

Zoals in het toenmalige Egypte gebeurt dat nu in Syrië en Jemen, in de Palestijnse gebieden, in Zambia, waar we in de veertigdagentijd aandacht voor hadden, en op zoveel plekken meer.

Maar ook dichtbij vindt die onderdrukking en mishandeling plaats, waar ouders hun kinderen verwaarlozen; waar vluchtelingen moeten voelen dat ze niet welkom zijn; waar de overheid mensen aan hun lot overlaat.

In het OERVERHAAL van het Joodse volk horen over de weg naar bevrijding.

Ook wij blijven uitgedaagd worden om te werken aan bevrijding door dicht bij mensen te gaan staan.

Toen het volk van Israël zich bevond in de ballingschap in Babylonië, ver van huis, in een vreemd land, waren de mensen – zo zegt Ezechiël – als verdorde beenderen. Maar dankzij God kwamen ze weer tot leven.

Bij tijd en wijle lijkt het er op – en met name voor heel veel mensen – dat alles wanhopig is. Toch willen we blijven zeggen, dat de dood, het verdriet, het lijden niet het laatste is.

Luisteren we opnieuw naar deze oude verhalen.

Ben Vocking o.p.